

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 august 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covalenco,

Judecători

Iurie Diaconu,

Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 08 septembrie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2018, declarat de către avocatul Bobeică Vasile în numele inculpatului

Cristian Grigorii.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 05.06.2017 - 08.09.2017;
2. Instanța de apel: 05.10.2017 - 20.03.2018;
3. Instanța de recurs: 06.07.2018 - 15.08.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 08 septembrie 2017, Cristian Grigorii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Cristian Grigorii, la 01 mai 2017, aproximativ la ora 19.30, conducând automobilul de model „Ford Tranzit”, cu nr/î xx, care aparține cu drept de proprietate lui Cristian Angela, pe carosabilul din s.Parcani, r-nul Călărași, încălcând și ignorând cerințele pct.45 alin.(2) și art.46 din Regulamentul Circulației Rutiere, care stipulează că, „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducătorul vehiculului, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului” și, respectiv, „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă copii”, a tamponat pietonul Ungureanu Evelina, anul nașterii xxx, cauzându-i, potrivit raportului de expertiză judiciară nr.62 din 11 mai 2017, vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, sub formă de traumă cranio-cerebrală cu excoriație pe cap, echimoză și excoriații pe față, fractura bolții și bazei craniului și dilacerare cerebrală, excoriații pe talie și rupturi ale splinei, care se află în legătură cauzală directă cu decesul.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă,

cu suspendarea executării ei condiționată, în temeiul art.90 Cod penal, invocând că pedeapsa aplicată este prea aspră și încalcă principiul umanismului și principiile internaționale privind aplicarea unor pedepse neprivative de libertate; - la individualizarea pedepsei nu s-a ținut cont de faptul că anterior nu a fost condamnat și sancționat nici penal, nici contravențional, a recunoscut vina, a contribuit activ la stabilirea adevărului, a restituit daunele morale și materiale cauzate prin infracțiune; - instanța urma să i-a în considerare faptul că accidentul s-a produs nu numai din vina lui, dânsul a respectat cerințele Regulamentului circulației rutiere, a conținut viteza de deplasare și chiar a oprit, convingându-se că copiii au fost luați sub supraveghere de adulți, regretă și sincer se căiește de cele întâmplate; - imediat după comiterea accidentului, dânsul a anunțat poliția și salvarea, s-a supus cerințelor colaboratorilor de poliție, a trecut testarea alcooscopică și a dat declarații sincere referitor la cele întâmplate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2018, apelul inculpatului a fost respins ca fiind nefondat.

În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, examinarea cauzei a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar la individualizarea pedepsei prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75 Cod penal, cât și art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, astfel că-i a aplicat lui G.Cristian o pedeapsă în limitele legii, pedeapsă ce a fost redusă cu 1/3 din maximumul și minimumul sancțiunii norme penale în baza căreia a fost condamnat. La fel, prima instanță individualizând pedeapsa aplicată, a luat în considerare gravitatea infracțiunii, persoana inculpatului, că anterior nu a fost condamnat, cât și restul circumstanțelor care influențează pedeapsa, astfel că corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei penale va fi asigurat doar prin stabilirea pedepsei închisorii.

Concomitent celor enunțate supra, instanța de apel, în raport cu circumstanțele cauzei, persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite și scopul legii penale, a conchis că nu există careva temeii legal pentru aplicarea în privința lui G.Cristian prevederile art.90 Cod penal.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul V. Bobeică în numele inculpatului care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu suspendarea condiționată a executării ei pe termen de probațiune, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, considerând că instanța de apel și-a întemeiat soluția de condamnate pe aceleași probe care au fost examinate în prima instanță; - instanța urma să-i aplice inculpatului o pedeapsă mai blândă, neprivativă de libertate, pe motiv că acesta anterior nu a fost condamnat și sancționat nici penal, nici contravențional, pe parcursul urmăririi penale și la examinarea cauzei a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, a contribuit activ la stabilirea adevărului, a reparat prejudiciul moral și material cauzat prin infracțiune și a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, care a

solicitat declararea inadmisibilității recursului, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

În cererea de recurs, partea apărării invocă ca temeiuri de casare a hotărârilor judecătorești, prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, însă, de fapt, critică hotărârile contestate sub aspectul individualizării pedepsei penale stabilite inculpatului G.Cristian considerând-o prea aspră, solicitând să-i fie aplicată una mai blândă, cu suspendarea executării acesteia pe termen de probațiune, temei prevăzut de pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să intervină în soluțiile adoptate în latura pedepsei, în cazul în care se constată că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând motivele invocate în recurs în raport cu materialele dosarului și prevederile legale, Colegiul penal constată că acestea nu și-a găsit confirmare.

Concomitent, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârile referitor la pedeapsa care i-a fost aplicată acestuia.

Motivele recurentului, precum că instanțele incorect au individualizat pedeapsa, neacordând deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal, Colegiul le consideră drept lipsite de temei.

La acest capitol Colegiul penal atestă că, potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul penal constată că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de

criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, inclusiv de cele enumerate de recurent în recurs, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia.

Mai mult, la numirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a reținut că prima instanță a ținut cont de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, acesta beneficiind de o reducere cu o treime din limita de pedeapsă prevăzută de lege, adică din maximumul și din minimumul prevăzut de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

Astfel, temeiul invocat de recurent, precum că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a ignorat principiul individualizării pedepsei penale și nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, nu pot servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești, din motiv că circumstanțele invocate de recurent, precum: recunoașterea vinei, căința sinceră, lipsa circumstanțelor agravante, recuperarea prejudiciului material și moral, au fost luate în considerație de instanță la numirea pedepsei.

Concomitent, Colegiul penal notează că, legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. Din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al vinovatului, ci o *facultate a instanței de judecată*, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În speța dată, rezultă că instanța de apel a fost de acord cu soluția primei instanțe, care, reieșind din circumstanțele sus menționate, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale, totodată argumentând din care motive este irațională numirea pedepsei inculpatului cu suspendarea executării ei pe termen de probațiune.

Astfel, Colegiul penal conchide că concluzia instanțelor de fond corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind echitabilă, proporțională faptei săvârșite și individualizată conform prevederilor legale.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care face referință recurentul și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, și stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Concomitent, se evidențiază faptul că, argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel le-a examinat minuțios, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală. Alte probleme de drept care ar afecta hotărârile în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Astfel, reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul V.Bobeică în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bobeică Vasile în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2018, în cauza penală în privința lui Cristian Grigorii, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 august 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan